

Fi de l'esbarjo progressista

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21 de octubre del 2010

L'1 de juny vaig escriure que si Zapatero volia evitar la debacle havia de fer un profund canvi de Govern. L'ha fet. Per mi amb un retard excessiu. Però el *timing* és el correcte per a un navegant consumat. No podia fer una crisi i que el nou Govern s'hagués de menjar el marró d'una vaga general contra les reformes d'Elena Salgado. Tampoc convenia que naixés amb l'espasa de Dàmocles dels pressupostos. I millor si un pacte de legislatura garantia arribar a les generals del 2012. I a sobre ens ha distret a tots amb Celestino Corbacho.

És la crisi més forta de Zapatero. Relleva una vicepresidenta política (carregada de verb progre) per un polític intel·ligent i sobrat de professionalitat. Erigir Rubalcaba -en un paper que recorda el de Fernando Abril o Alfonso Guerra- és oficialitzar el final de l'esbarjo progressista (que es va acabar amb l'ajust del mes de maig) i l'arribada d'uns socialdemòcrates tan carregats de racionalitat com reticents al puny alçat. És confessar que el zapaterisme és fill del felipisme.

En aquesta línia està també el nomenament de Ramón Jáuregui, a qui Zapatero va exiliar a Europa no fa gaire, per a Presidència. Jáuregui ja va sonar com a possible titular d'Interior per substituir Corcuera. Encara fa cara de jove aplicat i va presidir la gestora basca que va enterrar (per mitjà de Patxi López) la temptació aznarista de Redondo Terreros.

I es pot dir una cosa similar de Marcelino Iglesias, el president aragonès (ja ho era abans de Zapatero) pacificador del PSOE regional i amb un estil

moderat i discret. Han buscat per a Ferraz algú molt diferent de la militant, una mica cridanera, Leire Pajín (encara que Leire i Marcelino són amics). Aquest eix del Govern es veu reforçat per la continuïtat de Salgado i l'augment de poder de Blanco.

Per l'esquerra

Però no s'acaba aquí. Un decidit gest als sindicats amb Valeriano Gómez, pròxim a UGT, a Treball. El president té ganes de reintentar el diàleg social. I l'entrada de Rosa Aguilar, l'exalcaldessa comunista de Còrdova farta d'IU, indica que Zapatero no vol cedir vots per l'esquerra. A més, la *nova via* zapaterista és premiada per la seva fidelitat. Trinidad Jiménez obté el potent ministeri d'Exteriors (sense canvi de línia) i Leire Pajín, que perd poder en el partit, rep un ministeri fet a la seva mida.

Alguns, més després de la patacada de les primàries, donaven per mort Zapatero. Però ha tingut una bona transfusió (el pacte amb el PNB) i ara exhibeix facultats al plantar cara a la desgràcia amb un equip de concentració de tres famílies socialistes: el neofelipisme (Rubalcaba, Salgado, Jáuregui, Chaves), el zapaterisme fidel (Trinidad i Leire), i la sensibilitat esquerrana (Gómez i Rosa Aguilar).